

Wat is christendom?

door: C.H. Mackintosh

Filippi 3

De bijbel is een voldoende en de belangrijkste gids voor de Gemeente in alle tijden, in alle streken en onder alle omstandigheden. Hierin vinden we het christendom in goddelijke schoonheid en morele uitmuntendheid.

Zoals we de Bijbel proberen voor te stellen en niet een of ander theologisch systeem dat van de Bijbel is afgeleid, zo denken we nu aan het christendom en niet aan een bijzonder vorm van menselijke godsdienst. Wij zijn er dankbaar voor. Wij gaan niet in op de verdediging van mensen van hun systemen. De mensen dwalen in hun theologie en falen in de leer. Maar de Bijbel en het christendom blijven ongeschokt en onwrikbaar. Wat een onuitsprekelijke genade. Wie kan dat naar waarde schatten? Wij kunnen nooit dankbaar genoeg zijn, dat we een volmaakte maatstaf hebben in goddelijkheid en moraal. Die maatstaf vinden we in de Bijbel en in het christendom. De mensen kunnen dwalen in hun geloof en falen in hun gedrag, maar de Bijbel blijft de Bijbel en christendom blijft christendom.

Filippi 3 geeft ons het voorbeeld van een waar christendom. Een voorbeeld waarnaar elke gelovige gevormd moet worden. Paulus kon door de Heilige Geest zeggen: *“Weest samen mijn navolgers, broeders”* (17)

Hij spreekt niet tegen ons als apostel, ook niet als een begaafd iemand met buitengewone gaven en bevoorrecht om onuitsprekelijke visioenen te zien. In vers 17 horen we niet de apostel of het begaafde vat, maar Paulus de christen. In zijn schitterende loopbaan als apostel kunnen we hem niet volgen. In zijn opname in het paradijs kunnen we hem niet volgen. Maar wel in zijn christelijke loopbaan in deze wereld. In Filippi 3 krijgen we een volledig overzicht daarvan, niet alleen van de loopbaan zelf maar ook van het begin en het einde. We moeten dus bekijken:

- 1 de christelijke plaats
- 2 het christelijke doel
- 3 de christelijke hoop

De christelijke plaats

Dat wordt in Filippi 3 op twee manieren getoond. Niet alleen wordt gezegd wat de plaats is van een christen, maar ook wat die niet is. Al er ooit een man was die zich kon beroemen op eigen gerechtigheid waarin hij

voor God staat, dan was Paulus dat. *“hoewel ik reden heb op vlees te vertrouwen. Als iemand anders meent op vlees te kunnen vertrouwen, ik nog meer: besneden op de achtste dag, uit het geslacht van Israel, van de stam van Benjamin, een Hebreer uit de Hebreeren; wat de wet betreft een farizeer; wat de ijver betreft een vervolger van de gemeente; wat de gerechtigheid betreft die in de wet is, onberispelijk.”* (Fil.3:4)

Dit is een merkwaardige lijst, waar alles in staat, dat iemand mogelijk kon wensen om een plaats in het vlees te hebben. Niemand kon Saulus van Tarsis overtreffen. Hij was een Jood, van zuivere afkomst, in ordelijk lidmaatschap, van onberispelijke wandel, een vurig ijveraar met een onwankelbare toewijding. Uit beginsel een vervolger van de Gemeente. Als Jood kon hij het niet anders zien dan dat de grondslagen van het Jodendom aangetast werden door de nieuwe bedeling van de Gemeente van God.

Het was totaal onmogelijk dat Jodendom en Christendom op dezelfde hoogte konden bestaan of in de dezelfde geest konden heersen. Een bijzonder trek van het Jodendom was dat Jood en Heiden gescheiden waren, een bijzonderheid van het christendom was de eenheid van beide in één lichaam. Jodendom handhaafde de scheidsmuur van de omheining; het christen vernietigde die muur totaal.¹

Vandaar dat Saulus, als een ernstige Jood, alleen maar een vurig vervolger kon zijn van de Gemeente van God. Hij maakte deel uit van zijn godsdienst, waarin hij toenam. *“en in het jodendom meer toenam dan vele leeftijdgenoten in mijn geslacht, daar ik een nog groter ijveraar was voor de overleveringen van mijn vaders.”* (Gal.1:14)

Wat een man kon hebben in godsdienst, Saul had dat. Welke hoogte ook te bereiken was, hij bereikte die. Hij liet geen poging ongebruikte om zijn eigen gerechtigheid op te bouwen. De gerechtigheid in het vlees. De gerechtigheid in de oude schepping. Hij bezat alle aantrekkelijkheden van de wettische gerechtigheid, opdat hij die van zich zou af werpen voor de heerlijkheden van een goddelijke gerechtigheid. *“Maar wat winst voor mij was, heb ik om Christus' wil schade geacht. Jazeker, ik acht ook alles schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn*

¹ Ef.2:14

Heer, om Wie ik de schade van alles heb geleden en het als vuilnis acht, opdat ik Christus mag winnen en in Hem bevonden word, niet in het bezit van mijn gerechtigheid die uit de wet is, maar van die welke door het geloof in Christus is, de gerechtigheid die uit God is, gegrond op het geloof;" (Fil.3:7-9)

De grote gedachte in deze verzen, is niet dat een schuldig zondaar zijn toevlucht neemt tot het bloed van Jezus om vergeving te verkrijgen, maar meer een wettisch gezinde die zijn eigen gerechtigheid als vuil wegwerpt, omdat hij een betere heeft gevonden. Als zondaar – de voornaamste van de zondaars – had hij zijn toevlucht genomen tot het bloed van Christus. Hij had daar vergeving, vrede en aanneming bij God gevonden. Dat vinden we in vele teksten van het Nieuwe Testament. Maar dat is niet de voornaamste gedachte in Filippi 3. Paulus spreekt niet over zijn zonden, maar over zijn gewin. Hij is niet bezig met zijn behoeften, als zondaar, maar met zijn voordelen als man. Een man in het vlees. Een man in de oude schepping, een jood, een wettisch gezinde man.

Zeker Paulus bracht al zijn zonden naar het kruis en ze waren afgewassen door het verzoeningsbloed van het goddelijke zondoffer. Maar hier zien we iets anders. Hier vinden we een wettisch gezinde die zijn eigen gerechtigheid ver van hem werpt en dat acht als een waardeloos en lelijk ding, in tegenstelling met een opgestane en verheerlijkte Christus, die de gerechtigheid is van de christen. De gerechtigheid, die tot de nieuwe schepping behoort. Paulus had zonden om over te treuren en hij had een gerechtigheid om in te roemen. Hij had schuld op zijn geweten en hij had een laurierkrans om zijn slapen. Hij had veel om zich over te schamen en veel om er in te roemen. Maar het bijzondere in Filippi 3:4-8 is niet een zondaar, die vergeving van zonden ontvangt, zijn schuld weggedaan, zijn schande bedekt wordt, maar een wettisch gezinde, die zijn gerechtigheid aflegt, een geleerde die zijn lauweren wegwerpt en een man die zijn ijdel roemen loslaat. En dat alleen omdat hij ware heerlijkheid, onverwelkelijke lauweren en een eeuwige gerechtigheid gevonden heeft in de Persoon van een overwinnende en verhoogde Christus. Niet alleen dat Paulus de zondaar een gerechtigheid nodig had, omdat hij in werkelijkheid er geen had; maar dat Paulus de Farizeeër, aan die gerechtigheid de voorkeur gaf, die hem geopenbaard was in Christus. Deze was oneindig beter en heerlijker dan ieder andere.

Natuurlijk had Paulus als zondaar, net zoals iedere andere zondaar, een gerechtigheid om voor God te staan, maar dat wordt in dit hoofdstuk niet bedoeld. Dit punt moet duidelijk begrepen worden. Niet alleen mijn zonden drijven mij tot Christus, maar Zijn uitmuntendheid trekt mij tot Hem. Natuurlijk heb ik zonden en daarom heb ik Christus nodig. Maar zelfs als ik een gerechtigheid had, zou ik die wegwerpen en mij verheugd in Hem verbergen. Het zou beslist een verlies voor me zijn, een gerechtigheid van mijzelf te hebben, als ik zie, dat God zo'n heerlijke gerechtigheid voor mij in Christus gegeven heeft.

Adam in Eden was naakt, daarom maakte hij zich een schort. Maar het zou voor hem een verlies geweest zijn, als hij het schort had gehouden, nadat de Here God hem een kleed had gemaakt. Een door God gemaakt kleed was veel beter dan een door mensen gemaakt schort. Zo dacht Adam, zo dacht Paulus en zo dachten alle heiligen van God, van wie de namen staan vermeld in de Heilige Schrift. Beter te staan in de gerechtigheid van God, die door het geloof is, dan te staan in de gerechtigheid van een mens, die uit de werken van de wet is. Het is niet alleen genade om van onze zonden af te komen, door het geneesmiddel, dat God heeft gegeven, maar om van onze gerechtigheid af te komen en daarvoor in de plaats, de gerechtigheid aan te nemen, die God heeft geopenbaard.

De plaats van een christen is in Christus, "*in Hem bevonden*." Dat is de christelijke plaats. Niets minder, niets lager, niets anders. Niet gedeeltelijk in Christus en gedeeltelijk in de wet, gedeeltelijk in Christus en gedeeltelijk in ordinanties ² Nee, het wordt "*in Hem bevonden*." Dat is de plaats, die het christendom geeft. Als dit aangetast wordt, is het helemaal geen christendom. Misschien een of ander oud "isme", een middeleeuws "isme", of een modern "isme", maar zeker is het geen christendom van het Nieuwe Testament, als het iets anders is dan "*in Hem bevonden*."

Let dus goed op dit punt: "In Christus hebben we onze plaats." Hij is onze gerechtigheid. Hijzelf, de gekruisigde, opgestane, verheven, verheerlijkte Christus. Ja, Hij is onze gerechtigheid. In Hem bevonden is de eigelijke christelijke plaats. Niet het Jodendom, Katholicisme, noch enig ander isme. Niet het lid zijn van een kerk. Maar in Christus. Dat is de grondslag van waar praktisch christendom. De plaats van de christen.

Het doel van de christen

In vers 10 wordt het christendom weer verbonden met Christus. "*Om Hem te kennen*." Als "*in Hem bevonden*" de plaats van de christen aangeeft, dan is, "*Om Hem te kennen*," het eigenlijke doel van de christen. De oude wijsbegeerte had een leus, die het voortdurend in de oren blies van zijn aanhangers, namelijk: "Ken u zelf." Christendom, heeft daarentegen, een verhevener leus. Die wijst naar een edeler doel. Het zegt ons dat we Christus moeten kennen – om Hem ons voorwerp te maken – onze blik op Hem te vestigen.

Dit alleen is het doel van de christen. Een ander doel hebben is helemaal geen christendom. Helaas, christenen hebben soms andere doelen. Daarom hebben we gezegd, aan het begin, dat het over het christendom gaat en dat we niet de wandel van christenen onder de aandacht willen brengen. Het geeft niet wat het doel is,

² kerkordes

als het niet Christus is, is het geen christendom. De wens van de ware christen zal altijd zijn: *“om Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden, terwijl ik aan zijn dood gelijkvormig word.”* Niet dat ik in de wereld vooruitkom. Dat ik veel geld verdien. Dat ik een belangrijke positie bereik. Dat ik mijn gezag vergroot. Dat ik een naam maak. Dat ik als een groot man gezien mag worden. Een rijk man, een populair man. Niets van dit alles is een christelijk doel. Het mag allemaal goed zijn voor een iemand die niets beters te doen heeft, om zulke dingen tot zijn doel te maken. Maar de christen heeft Christus. Dat is het verschil. Voor iemand, die Christus niet kent als zijn gerechtigheid is het goed, zijn best te doen om zijn eigen gerechtigheid uit te werken. Maar voor iemand, van wie de plaats is in een opgestane Christus, zou de mooiste gerechtigheid die door menselijke inspanning bereikt kon worden een werkelijk verlies zijn. Zo is het ook met een doel. De vraag is niet: “wat voor kwaad steekt erin?” Maar is het een doel voor een christen?

De grootste reden van het lage niveau, die veel onder christenen voorkomt, is gelegen in het feit, dat het oog van Christus wordt afgericht op een lager doel. Het kan een prijzenswaardig doel zijn voor iemand van de wereld, voor iemand die zijn plaats nog altijd heeft in de wereld, in de natuur en in de oude schepping. Maar de christen heeft die plaats niet. Hij behoort niet tot deze wereld. Hij is er wel in, maar niet van de wereld. “Gelijk Hij niet van deze wereld is.” (Joh.17:14)

“Ons burgerschap is in de hemelen.” (20) We moeten voor onszelf geen lager doel nemen dan Christus. Het geeft niet wat iemands plaat in dit leven is: Vuilnisman, prins of iemand daar tussen in. Dat geeft niets. Als Christus maar zijn werkelijk en enig voorwerp is. Het doel en niet de rangorde geeft het karakter. Het enigste doel van Paulus was Christus. Of hij nu op reis was, of thuis, of hij nu het evangelie predikte, of hout sprokkelde, gemeenten stichtte, tenten maakte, Christus was zijn doel. Overdag, 's nachts, thuis, op reis, op zee, op het land, alleen of in gezelschap, in het openbaar of als hij alleen was, hij kon zeggen *“een ding doe ik.”* (14) En niet alleen Paulus als werkzaam apostel, of Paulus de opgetrokken heilige, maar Paulus de levende, werkende, wandelende christen. Hij richt deze woorden tot ons: *“Weest samen mijn navolgers, broeders.”* (17) Wij moesten ook met niets minders tevreden zijn. Zeker, wij falen allemaal. Maar laten we het ware doel voor ogen houden. Een leerling kijkt naar het voorbeeld, niet naar de laatste regel die hij geschreven heeft.

Wij richten de blik ook soms af van ons voorbeeld. We kijken dan naar ons zelf, ons karakter, onze belangen, onze naam. We denken aan wat met onze beginselen, onze positie of plaats overeenkomt, in plaats van het oog vast gericht te houden op dat ene voorwerp, dat christendom ons biedt. Christus zelf.

Maar zal u zeggen: Waar vind je dat nog? Als u bedoelt onder de tegenwoordige christenen, kan het moeilijk zijn om het te ontdekken. Maar we vinden het in Filippi

3. Dat is genoeg voor ons. Hier hebben we een voorbeeld van echt christendom en laten we daarop ons richten. Als ons hart andere dingen achterna gaat, laten we dat oordelen. Laat ons in het licht van God komen en proberen het volmaakte voorbeeld na te volgen. Al zullen we ons moeten verootmoedigen over voortdurend falen, we zullen altijd bezig zijn met ons doel. Ons karakter zal daardoor gevormd worden want het doel vormt het karakter.

Is geld mij doel – zal mijn karakter begeren,
Als macht mijn doel is – word ik eerzuchtig.
Als leren mijn doel is – word ik geletterd.
Als Christus mij doel is – word ik een christen.

Het is hier geen kwestie van leven en heil, maar alleen van praktisch christendom.

Als we een eenvoudige definitie moesten geven van een christen, zouden we direct zeggen: Een christen is iemand, die Christus als zijn doel heeft. Wat eenvoudig. Mochten we er de kracht van ondervinden en op die manier een gezonder en krachtiger discipelschap vertonen in deze dagen, waarin zo velen aardse dingen bedenken.

De hoop van de christen

De hoop wordt in ons hoofdstuk op dezelfde manier voorgesteld als beide andere. De plaats van de christen moet gevonden worden in Christus. Het voorwerp van de christen is Christus te kennen en de hoop van de christen moet ook Christus zin. Hoe mooi en volmaakt is de relatie tussen deze drie dingen. Zodra ik mijzelf in Christus vind, in bezit van gerechtigheid door het geloof in Christus, verlang ik Hem te kennen als mijn doel (voorwerp) en hoe beter ik Hem ken, hoe vuriger ik zal verlangen om Hem gelijk te zijn. Die hoop kan alleen verwerkelijkt worden als ik Hem zie zoals Hij is. Als ik een volmaakte gerechtigheid en een volmaakt doel heb, heb ik nog ding nodig en dat is, dat ik afgedaan heb met alles wat mijn genot van dat voorwerp verhindert. *“Want ons burgerschap is in de hemelen, waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Heiland verwachten, die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van zijn heerlijkheid, naar de werking van de macht die Hij heeft om ook alles aan Zich te onderwerpen.”* (20-21)

Als we al deze dingen samenvatten, krijgen we een volledig overzicht van echt christendom. Wij kunnen deze drie punten niet uitputtend uitwerken, want ieder onderdeel zou een boek vullen. Maar u kunt het wondervolle onderwerp voor uzelf uitwerken. Verhef u boven alle onvolmaaktheden en inconsequenties van de christenen. Onderzoek de grootheid van het christendom, dat voorgesteld wordt in het leven en karakter van het voorbeeld, dat een mens in dit hoofdstuk voorstelt. Dat de taal van ons hart mag zijn: “Laat anderen doen wat ze willen, wat mij betreft, niets anders dan dit voorbeeld zal mijn hart voldoen. Laat onze ogen afgericht zijn van mensen en gericht zijn op

Christus alleen. Laat al mijn blijdschap in Hem zijn, al mijn gerechtigheid, mijn doel en mijn hoop. Om Jezus wil, mag dit bij ons allen zo zijn.

Oorsprong: [Misc.Writings 1](#)

Titel: [What is Christianity?](#)